

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 19

Uke 44 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda i Ranchi, Bihar, juni 1983. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
-Baul på Tronfjell
-«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

SAMLIVET MED PARAMANANDA

Baul på Tronfjell

Paramananda hadde blitt innlosjert i den nyere tømmerbygningen som var en kombinert bibliotek- og kontorbygning, og fått det gamle soverommet mitt der. Selv sov jeg i gamlehuset, hvor det var kjøkken, stue og bad, slik at vi hadde hvert vårt hus. Jeg lot alltid Paramananda være helt i fred der for seg selv, og forstyrret ham bare for å tilkalle ham til et måltid mat, eller hvis det var telefon eller besøk til ham. Han benyttet tiden for seg selv til å lese og å skrive brev, men aller mest til å skrive på et manuskript til ei bok om *baul*. Dessuten skrev han mange dikt. Han sa at Shantibu var bra for granskning («research») og meditasjon, og han hadde bemerket at det var en «høy frekvens» der, som han uttrykte det, straks etter at han var ankommet. Om kveldene kom han gjerne inn i gamlehuset for å se på TV, som jeg hadde fått låne et mindre eksemplar av fra mine foreldre for anledningen.¹⁾ Men ellers satt vi mye og snakket sammen etter måltidene. Paramananda snakket ofte om vedanta og realisasjon til meg, men aller mest om tantra og *baul*.

Gjennom hele det halve året som fulgte, så snart vi var for oss selv, fortalte han meg de mest fantastiske ting om relasjonen mellom mann og kvinne, og om slike tradisjoner i India som har vært holdt strengt hemmelige, og som bare hadde vært overført muntlig fra guru til *shishya* ned gjennom generasjonene. Han overførte faktisk en komplett vitenskap om *baul-sadhana* til meg, og autoriserte meg både til å lære det til andre og til å skrive ei bok om det. Han sa at den boka ville bli veldig berømt, og at det var et stort behov for den. Han sa også at det var umulig for ham selv å snakke om disse tingene i India, både fordi folk flest ikke ville akseptere det, men også fordi det ikke fantes noen som var rede til å høre det. Det var kun jeg som var egnet til å motta dette i sin helhet, og som kunne føre det videre, sa han. Han betrodde meg at hans intensjoner med ashramen i Banagram hadde vært å skape et mye friere samfunn enn det det var blitt, men at han hadde måttet oppgi dette fordi India ennå ikke var modent nok til å kunne godta noe slikt. På et tidlig tidspunkt hadde han spurt to av sine aller nærmeste venner og disipler, hver for seg ved forskjellige anledninger, om de kunne tenke seg å gjøre *baul-sadhana*, ut fra det faktum at han mente at de ville trenge det. Men de hadde begge bare stirret vantro på ham og utbrutt: «Er du gal?!» Og etter det hadde han aldri nevnt noe om det igjen til noen. Han måtte altså vente i over ti år og reise helt til Norge før han kunne få formidlet dette viktige budskapet for fremtiden!

Gjennom disse samtalene med Paramananda åpnet det seg en helt ny verden for meg. Tidligere hadde jeg gjennom mye av den tradisjonelle, indiske, åndelige litteraturen forstått at alt som hadde med kjønn og seksualitet å gjøre, var lavt, dårlig og urent, osv., og at den slags aktivitet var selve motsetningen til åndelig utvikling. Men med Paramananda ble alt så befriende naturlig og kom i den rette sammenhengen i livet. Han var fullstendig uten fordommer og hadde en vidunderlig innsikt i, og aksept for, alle aspekter ved det å være menneske. Han sa for eksempel at ingen kunne bli realisert uten først å ha erfart en så viktig erfaring i livet som det å ha et samleie med det annet kjønn. Virkelig noe å tenke på for puritanske munk og nonner med renhetskompleks og seksualaversjoner! For min egen del var denne innsikten så akkurat hva jeg trengte. Paramananda fikk meg til å bli venn med min egen kropp og seksualitet, og til på en naturlig måte å ha både oversikten og kontrollen over disse, slik at dette med seksualbevissthet aldri mer følte som et problem for meg. Da jeg for eksempel på et tidlig tidspunkt spurte ham om hva jeg skulle gjøre når jeg kjente sexbevisstheten sige innover meg og spenningene gripe om seg i underlivet mitt, smilte han stort og sa bare: «Nyt det! – Det er en fin følelse!» Så herlig befriende og naturlig var Paramananda!

Dette var bare en helt ny måte å tenke på for meg, og følte fantastisk. Det var en enorm lettelse for meg å kunne akseptere dette fullt ut og samtidig være helt sikker på at det var den rette tingen å gjøre. Tidligere hadde mitt forhold til seksualitet vært en konfliktfylt blanding av undertrykkelse og ettergivelse, men Paramananda fikk meg til å forstå at ingen av disse to er riktig måte, men at jeg i stedet bevisst måtte omkanalisere og målrette denne energien. Dette visste jeg for så vidt fra før, men det nye med Paramananda var den fullstendige aksepten av seksualiteten og at denne så absolutt var et ubetinget gode for oss mennesker. Vi var jo alle kommet til verden nettopp gjennom seksualitet og kjønnsorganer! For meg ble det helt klart at for Paramananda betydde virkelig læring at man lærte gjennom tillit og vennskap på alle mulige nivå. Han fikk meg også til å forstå at *brahmacharya* ikke betyr fullstendig avståelse fra enhver seksuell aktivitet, tanke eller ordbruk til enhver tid, slik det tradisjonelt framstilles i India, men at det i prinsippet bare betyr at man ikke mister sin energi. Etter hvert lærte han meg spesielle teknikker slik at jeg kunne ha full kontroll over disse kraftfulle energiene. Så snart jeg følte seksuell opphisselse i underlivet, kunne jeg der og da dra den samme energien opp i hodet – enten helt og holdent slik at den forsvant fra underlivet, eller jeg kunne la den

Guruji sa at nordsiden på Tronfjell så veldig kraftfull ut. Her med snø i midten av oktober, og med Glåma foran. Alle trærne på elvbredden har felt sine blader i forberedelse for vinteren. Foto: BP 2012.

sirkulere i en ubrutt strøm mellom de to polene i kroppen min og virkelig «smake» på den sterke følelsen. En slik energisirkulasjon føles helt fantastisk – både fysisk, emosjonell og åndelig på samme tid – selve essensen av *baul*!

Det vidunderlige med *baul* er at man ikke trenger å tenke på noen gud eller noe overnaturlig vesen – man trenger ikke å søke utenfor rammene av sin egen fysiske virkelighet – slik at essensielt er ideen om *baul* helt og holdent menneskelig, og målet er kun å oppnå menneskets opprinnelige tilstand som er naturlighet. Den absolutte velsignelse eller ekstase eller kjærlighet eller harmoni, eller hva man nå ønsker å kalle det, som alle mennesker, bevisst eller ubevisst, søker i livet, kan oppnås på denne måten. For en *baul* er mennesket alt, og hans eller hennes sannhetssøken er en søken etter det menneskelige vesen. Den åndelige kjernen i *baul* er kjærlighet til menneskene – en universell kjærlighet som omfavner alle og ikke utstøter noen. For de naturlige *baul*ene er alle mennesker deres nære og kjære, deres sjelevenner, og deres liv og væren. En *baul* finner sin sannhet gjennom livet, og hele universet med dets skapelse ses ut fra naturen til hans eller hennes egen fysiske eksistens. *Baul*-kjærligheten omfavner menneske og natur på alle nivå, selv om bevegelsen alltid går oppover mot en opplevelse av velsignelse i Absolutt Bevissthet. En *baul* er en som er helt ‘gal’ eller ‘vill’ etter dette, som er den bokstavelige betydningen av ordet ‘*baul*’.

Han lærte meg mange fantastiske ting som han ba meg praktisere, og som jeg ikke kan gjengi her fordi det var individuelt tilpasset for meg. *Sadhana* – uansett hva slags *sadhana* det er – er alltid en individuell praksis, og Paramananda lærte alltid alle som kom til ham individuelt. Med henvisning til enkelte av dem som hadde kommet fra India til Vesten, sa han at det var helt feil av disse å lære den samme teknikken til alle. *Sadhana* må alltid være tilpasset til individets natur og legning, og er en privatsak mellom lærer og elev som ingen andre bør vite om. Rent generelt for min egen del, for å lette leserens forståelse av min tendens, kan jeg si at han sa til meg at jeg hadde laget en sterk *samkalpa*, eller bestemmelse, i mitt forrige liv (som Sri Ananda) om å praktisere tantra og løse seksualitetens mysterium, noe jeg visste var riktig så snart han hadde uttalt ordene. Jeg visste at det var derfor jeg helt fra min tidligste barndom hadde hatt sterk sexfølelse og interesse for seksualitet (helt fra fire års alder), og dessuten var denne kraften i meg tilsynelatende større enn hos mine venner. Det hadde også ført til problemer med overdreven onanering (‘masturbation’ på engelsk, som Paramananda slående alltid kalte «master-beating» når vi snakket om emnet!) allerede fra barndommen. Paramananda sa til meg at dette med seksualitet var mitt eneste problem i livet – og at jeg hadde hatt det samme problemet i alle andre liv også – men at jeg nå med *baul-sadhana* ville kunne løse det og bli helt fri:

Bjørn, du har nesten ikke noe ego – det er veldig, veldig lite. Det er bare dette ene problemet du har – ellers har du ingen problemer i det hele tatt. Når du overkommer ditt seksualproblem, tror jeg at du vil bli veldig fri, men du vil trenge en lang, vedvarende erfaring først. ²⁾

For sin egen del betrodde Paramananda meg tre hemmeligheter – tre meget intime og private detaljer fra sitt eget liv som han ba meg om aldri å fortelle til noen, og som jeg lovte ham og selvsagt akter å overholde. Men han fortalte andre ting fra sitt liv som ikke er hemmelige, og som vil være et gode for allmennheten å bli kjent med. Han fortalte for eksempel om en gang da han var fem og et halvt år gammel hjemme i Krishnadebpur, og var på vei til skolen sammen med en av sine søstre. Da hadde han sett to hunder som paret seg på gata, og det var første gang han så eller opplevde noe seksuelt. Synet gjorde så sterkt inntrykk på ham at han der og da gikk inn i *samadhi*, og han omtalte denne hendelsen som et fullstendig

vendepunkt i livet hans. Senere, i 14-års alderen, da han en stund levde sammen med to mannlige sannyasins i Himalaya, hadde han en dag sett en ung kvinne bade da han skulle til bekken for å hente drikkevann. Han hadde gjemt seg bak noe steiner for å iaktta henne, for det var ikke folk i nærheten, og hun hadde dukket opp ingensteds fra. Hun var det vakreste han hadde sett, og hun var splitter naken. Han så på henne til hun var ferdig med sitt bad og forsvant av gårde. Men da han hadde kommet tilbake til de to sannyasiene med drikkevannet, hadde han dekket til underlivet på den ellers nakne kroppen sin fordi han hadde fått ereksjon etter synet av den vakre jenta og følte seg flau. Da mennene spurte ham om hva som hadde skjedd og han fortalte alt sammen, smilte de kjærlig til ham og forklarte på den mest naturlige måte om hvordan alt dette hang sammen og at det ikke var noe å være flau over. Han sa at det var helt fantastisk hvordan disse mennene hadde forklart ham om mennesket og seksualitetens mekanismer.

Sørsida på Tronfjell vendt mot Alvdal, med Folla foran. Faktisk er elvesletta i Alvdal møteplassen til tre elver (triveni).
Fra denne siden ser Tron ut som en 'trone'.
Foto: BP 2013.

Tronfjell sett fra vest. Vi ser toppen til venstre, og «Fredsplatået» nær sentrum i bildet.
Toppene er på 1666 meter over havet og platået er på omkring 1300 meter.
Foto: BP 2011.

En annen gang etter denne hendelsen, også i 14-års alderen, hadde Paramananda levd noen måneder sammen med en stor gruppe yogier i en stor hule i en av de store fjellkjedene i Himalaya. Denne gruppa på omkring 70 medlemmer besto av både menn og kvinner i forskjellige aldre, og de var helt nakne og levde fullstendig isolert fra andre menneskesamfunn. Lederen for gruppa var den samme yogien som hadde hjulpet Paramananda på flyplassen i Moskva. Hos dem var det ingen par – alle var helt frie – og hvis en av dem følte noe seksuelt, ville han eller hun straks henvende seg til resten av gruppa og spørre om det var noen av de andre som følte likedan. Og det ville det alltid være, og de ville da komme til hverandre og elske sammen helt åpenlyst, kanskje med tilskuere som satt og så på i halvt meditativ tilstand. Deres elskov var som musikk og meget vakker, og ikke som i Vesten hvor Paramananda mente at det ofte så mer ut som en slags brytekamp mellom kjønnene. Deres mål var alltid *samadhi* og frigjøring, så de lagde ingen bånd seg imellom og heller ingen barn. Etter kjønnsakten og foreningen mellom de to forskjellige kjønnene, gikk de hvert til sitt, og neste gang hadde de andre partnere. Det var ingen der som var sjalu på andre, eller som noen gang kranglet. Paramananda fortalte meg at det var

det mest fullkomne menneskesamfunn han noen gang hadde sett på denne planeten. De hadde perfekt helse og hadde utviklet mange *siddhis* eller overnaturlige krefter, og de mente at den tantra som ble praktisert andre steder i India ikke var riktig, men helt meningsløs.

Straks de hadde møtt Paramananda (den gang 'Robin'), hadde de forstått fra synet av hans fysiske kropp at han var fullendt i tantra fra tidligere liv, og at han derfor ikke trengte å praktisere det i dette livet. Faktisk hadde han korrigert dem litt i enkelte ting og fungert som deres lærer mens han var der sammen med dem. Paramananda fortalte meg også at alle de store inkarnasjonene ned gjennom historien, som Buddha, Jesus, Shankaracharya og Chaitanya, alle hadde praktisert tantrisk *sadhana* med en kvinne, men at dette av sosiale hensyn hadde vært holdt strengt hemmelig og aldri hadde blitt kjent for offentligheten. Bare i Ramakrishnas liv var dette tilstrekkelig kjent. Han praktiserte som kjent alle de 64 tantraene med en *bhairavi* som kom til ham.

Siden jeg hadde blitt bedt om å skrive ei bok om seksualitet, tantra og *baul*, tok jeg alltid notater etter disse samtalene med Paramananda om nettene etter at han

Tron er et frittstående fjell som er et stort landemerke for hele regionen.
Her sett fra Tynset mot sør. Glåma foran.
Foto BP 24.09.2012.

hadde gått til sitt og før jeg gikk til sengs. Men ellers tok jeg aldri notater fra verken våre samtaler eller fra felles samtaler med flere til stede. Helt siden Asgeir, Glenn og jeg hadde kommet til ham i Banagram høsten 1984, hadde han klart gitt uttrykk for at han ikke ønsket notat-skriving, men at det var viktig med full oppmerksomhet under samtale og så å bevare det som hadde blitt sagt i minnet. Det levende ordet var viktigere enn det skrevne, og ville kunne leve i oss, utvikle seg og virke på en helt annen måte enn noe skrevet eller lest ord. Og dette har visst vært min erfaring gjennom alle årene med Paramananda. Intet skrevet ord kan formidle kvaliteten av den levende vibrasjonen som ordet er sagt med, eller gjengi stemningen eller atmosfæren rundt det uttalte ordet, eller på noen måte gjengi noe i nærheten av den intense relasjonen som eksisterer mellom taler og tilhører når ordet blir sagt. Det er disse levende ordene, som inneholder alt dette, som Paramananda ville at vi skulle konsentrere oss helt og fullt om, og som blir som levende frø i oss, og som gror og utvikler seg til en følelse og en forståelse hinsides alle ord! Mye av det Paramananda sa til meg eller fortalte den gang, kan jeg ikke umiddelbart erindre i dag, men jeg vet utmerket godt hvordan det ligger der lagret i underbevisstheten og hele tiden for-

mer mitt liv. For jeg føler hele tiden hvordan forståelsen for det han har sagt gror og virker i meg, og påvirker min daglige atferd. Det meste av det som er personrelatert til meg og ellers andre utsagn som har gjort de aller sterkeste inntrykk, huskes likevel meget godt, og mye av det kan gjengis helt ordrett slik han sa det.

Og her er vi ved selve kjernen til noe av det som tydeligst viser forskjellen på Øst og Vest. I Vesten legges det alltid enorm vekt på det skrevne ord, og vi tror alltid at alle ting kan forstås gjennom lesing. En av grunnene til at vi gir det skrevne ordet slik betydning, er at det er et fysisk bevis, spesielt i historisk sammenheng. De indiske vedaene, for eksempel, er av vitenskapen blitt datert til ca. 1500 år før vår tidsregning (dvs. Rig-Veda, som er den eldste av de fire vedaene), bare fordi de eldste nedtegnelsene stammer fra den tiden. Og så tar man det for gitt at de også må ha oppstått samtidig. Mens inderne selv alltid har lagt vekt på det levende ordet. I deres tradisjon er vedaene minst 50 tusen år gamle, og de snakker den dag i dag om den gang da vedaene ble *reduert* til skrift. At vedaene ble resitert og sunget med riktig melodi, tonefall og rytme, var helt essensielt for forståelsen av denne visdommen. Nedskrivning var helt uaktuelt i

tusener av år, og dette faktum har blitt fullstendig neglisjert av Vestens forskere på området. Paramananda fremholdt flere ganger at den fantastiske vitenskapen om lyd som fantes før i tiden, nå var blitt helt borte, men at den ville komme igjen og bli stor i fremtiden.

Paramananda åpnet stadig nye horisonter for meg, og fikk meg til å innse og forstå mange ting som jeg tidligere ikke kunne ha trodd ville ha vært mulig. Han snudde opp ned på nesten alle mine forestillinger om hva åndelighet og åndelig liv gikk ut på, satte alt inn i naturlige og logiske sammenhenger, og gjorde på den måten gradvis livet mer verd å leve. For eksempel hadde jeg alltid forstått fra tradisjonell, åndelig indisk litteratur at nirvana eller *nirvikalpa samadhi* var det høyeste, endelige og ultimate av hva som kunne oppleves eller oppnås i dette livet. Men Paramananda sa ikke så. Han sa at *nirvikalpa samadhi* var opplevelsen av det statiske aspektet av Det Absolutte, men at etter dette starter en ny yoga – *purushottama yoga*, som er å se det guddommelige i alt levende, i hele skapelsen og alt som eksisterer – som leder til *ras*, som er opplevelsen av både det statiske og det dynamiske aspektet av Det Absolutte samtidig: **Det statiske blir det dynamiske og det dynamiske blir det statiske – de to blir Ett.** Dette er den egentlige realisasjonen, sa Paramananda, og først da er *prema* eller guddommelig kjærlighet mulig. Det dynamiske aspektet av Det Absolutte er fullstendig kjærlighet og det statiske aspektet av Det Absolutte er fullstendig visdom. **Visdom + Kjærlighet = Ras** (absolutt ekstase). Dette er tilstanden til det naturlige mennesket (*sahaja manusha*) og det endelige resultatet av *baul-sadhana*.

«... vi er nesten den samme ...»

En gang spurte Paramananda meg om min holdning til mat. Jeg svarte at i hele mitt voksne liv, etter at jeg kom til Shantibu, hadde jeg levd etter en svært enkel filosofi i så måte. Jeg hadde fulgt Jesu ord om at 'det er ikke det som kommer inn i et menneske som gjør det urent, men det som kommer ut'. Jeg hadde derfor i utgangspunktet ikke noe stort hodebry med hva jeg skulle spise eller ikke spise. Min naturlige preferanse var uten tvil vegetarisk, spesielt frukt, men jeg hadde en regel for meg selv at jeg skulle spise det jeg ble bydd av folk, særlig når jeg var på besøk hjemme hos noen, slik at jeg ikke lagde problemer for verten. Ellers var jeg glad i all slags melkemat og melkeprodukter, men hadde aldri drukket melk etter at jeg ble avvendt fra morsmelken. I de syv årene jeg var helt alene på Shantibu etter Einar Beers død, hadde jeg heller ikke råd til ikke å spise den maten besøkende eventuelt hadde med til meg – da måtte jeg ta til takke med det jeg

fikk for å kunne overleve. Da jeg hadde fortalt ham dette, smilte Paramananda bredt til meg og sa:

Bjørn, mat er kun for overlevelse!

En annen gang spurte han meg om betydningen av navnet 'Bjørn'. I min intense søken etter identitet på 80-tallet ble alle steiner på veien vendt – også navnet mitt ble derfor gjenstand for en ganske dyp granskning. I tillegg kom at jeg hadde en særlig interesse for etymologi, som det viste seg at også Paramananda delte. Jeg regnet således med at han ville forstå hele årsakssammenhengen om jeg bare fortalte sluttresultatet, så jeg svarte bare kort:

«Det betyr 'rishi'» «Hvilken rishi», spurte Paramananda kjapt. Dette spørsmålet kom fullstendig overraskende på meg, og jeg følte meg litt flau siden jeg skjønnte hvor han ville, så jeg så ned og svarte litt brydd: «Nei, det står for hele konstellasjonen De syv rishier» (eller «Karlsvogna», som vi sier på norsk, altså «Store-Bjørn» i astronomien). «Å», var alt han sa, og det ble enden på den samtalen.

Da han forsto at jeg hadde studert astrologi og kunne stille horoskoper, ville han at jeg skulle stille hans fødselshoroskop etter den vestlige metoden. Han ga meg alle de nødvendige data, og jeg satte opp hans fødselshoroskop slik jeg hadde lært meg det selv gjennom bøker, samtidig som jeg tolket det i grove trekk etterpå. Han ble mektig imponert og sa at hvis jeg hadde vært i India i dette livet, ville jeg ha vært styrtrik nå, siden dette er utrolig populært i India og gode astrologer fort blir millionærer.

En morgen i oktober, mens de store festivalene foregikk i Bengal med Durga Puja, Laxmi Puja og Kali Puja, fortalte Paramananda meg smilende og med dempet stemme da vi møttes til frokost, at han hadde tatt seg en tur til Banagram for å se på livet der – på alle menneskene som hadde kommet i forbindelse med festivalene. Jeg forsto da straks at han hadde brukt sin astralkropp, men spurte ham ikke ut om dette. En annen «nattlig syssel» Paramananda bedrev etter eget utsagn hver eneste natt før han la seg til å sove, var at han memorerte i sitt sinn alt han hadde opplevd i løpet av dagen. Han gjennomlevde alt mentalt og hadde på den måten en ekstraordinært god hukommelse. Et annet spesielt trekk ved Paramananda var at han imellom – som regel når han snakket om høyt åndelige emner som kanskje rørte ham særlig – plutselig kunne stoppe opp og svelge, mens ansiktet hans strålte av velsignelse, før han igjen fortsatte. Noen ganger avslørte han da at hele munnen hans ble fylt av væske, som han sa kom fra pinealkjertelen i hodet og som smakte som honning. Han kalte det *amrita*, eller guddommelig nektar.

Siste halvdel av januar 1990 tilbrakte Paramananda og jeg i Oslo og Moss. I Oslo pleide vi å bo hos min venn Harald, som bodde i Kirkeveien og var jurist i UDI. Det var han som hadde møtt Paramananda på Fornebu da han ankom med flyet fra Moskva og vennlig geleidet ham gjennom alle hindringer. Allerede tidligere på høsten og forvinteren hadde vi gjort forberedelser i Oslo for å reise med tog i Europa, og besøkte en mengde ambassader for å søke om visum til Paramananda. Egentlig var Paramanandas plan å reise gjennom alle landene i Nord-Afrika også, fra Egypt i øst til Marokko i vest, men på grunn av visumproblemer måtte vi gi opp denne planen. Heller ikke lyktes det å få visum til Frankrike, men dette berodde på en liten byråkratisk glipp som vi uforvarende ble offer for. Imidlertid besøkte Paramananda dette landet noen år senere, høsten 1995. Ellers gikk det greit å få visa til alle de andre landene vi bestemte oss for å besøke. Vi kjøpte to Inter-Rail billetter til hver av oss. Siden en slik billett varer en måned, kjøpte vi to da vi planla å bruke en måned ned til Hellas og så oppholde oss der omkring en måned, for deretter å bruke en måned på tilbaketuren til Norge, med helt forskjellige ruter ned og opp. Hele turen skulle altså ta tre måneder. I de fleste landene vi skulle besøke, hadde vi allerede venner, og hadde på forhånd avtalt å bo hos disse. Ellers skulle vi sove en del på toget for å slippe hotellutgifter der hvor vi ikke hadde noen kjente. Vi reiste på et svært stramt budsjett med midler som ble gitt oss av mange venner, både i Norge og Europa.

En gang vi bodde flere dager i strekk hos Harald i Oslo og besøkte ambassader, gikk jeg tidlig til sengs om kvelden fordi jeg var sliten og ikke følte meg helt bra. På den tiden pleide jeg å få noen røde utslett på huden som klødde og var plagsomme, særlig på hals og hode. Jeg lå

på en madrass på gulvet i et eget lite rom, og litt etter at jeg hadde lagt meg, kom Paramananda plutselig inn på rommet og satte seg ned på huk ved siden av meg. Han begynte å stryke meg kjærlig over hode, hals og skuldre, og uttrykte stor sympati med at jeg var trett og sliten, og følte fysiske ubehag. Det følte fantastisk godt, og straks etterpå sovnet jeg. Neste morgen da jeg våknet, oppdaget jeg til min store glede og overraskelse at utslettene og alt ubehaget var borte. Jeg gikk straks ut i stua til Paramananda for å fortelle ham denne gode nyheten. Men der satt han og klødde på røde utslett selv på akkurat de samme stedene jeg hadde hatt dem, mens han smilte til meg. Først ble jeg så overrasket at jeg ikke skjønnte helt hva som foregikk, men så gikk det opp for meg at han faktisk hadde overført mine sykdomssymptomer til sin egen kropp. Da følte jeg meg veldig flau og spurte ham hvorfor?

«Jeg ønsket å føle hvordan du hadde det, Bjørn. Det kiler og føles godt!», svarte han.

Veldig typisk Paramananda å snu noe negativt til noe positivt. Mest av vane føler eller kanskje helst tror vi at ting skal være slik eller slik, men hvis vi i utgangspunktet forholder oss mer nøytrale og virkelig føler etter, er det kanskje ikke så ille likevel. Paramananda beholdt disse symptomene den dagen, men neste dag var de tilbake på plass hos meg igjen, dog ikke på langt nær så hissige som før.

I Moss bodde vi hos foreldrene mine på Tronvik på den sørlige spissen av Jeløya. En kveld vi gikk en spasertur sammen mot Alby, begynte Paramananda plutselig å snakke veldig intimt om vårt egentlige forhold til hverandre:

Bjørn, du og jeg er veldig nære hverandre, *vi er nesten den samme*. Det er bare en veldig liten forskjell på oss.

Som vanlig ble jeg helt stum over nok et grensesprengende utsagn fra ham, og hva skulle jeg vel kunne si til slikt? Jeg registrerte det i taushet og grunnet på det senere, men vi snakket aldri om dette sammen. En annen gang, omtrent fire måneder tidligere, hadde jeg også, til min store overraskelse og nesten litt forskrekkelse, opplevd at Paramananda gjorde *pranam* (dypt respektfull hilsen som man gjør til gurun eller foreldrene, eller andre særdeles nære eller høyt respekterte personer) til meg. Han pleide ellers aldri å gjøre dette til noen, men alle gjorde det naturligvis til ham.

Mora mi fikk helt sist i november påvist underlivskreft og spurte Paramananda til råds. Hun var en ivrig tilhenger av alternativ medisin, og hadde allerede før operasjonen bestemt seg for ikke å ta verken cellegift eller strålebehandling etterpå. Paramananda anbefalte henne å fjerne alt ødelagt vev ved en operasjon, og så skulle han vise henne noen enkle yoga-øvelser etterpå som hun kunne gjøre morgen og kveld mens hun var i senga. Hun ble operert den 3. januar 1990, og legene hennes hadde allerede klart et omfattende program med både cellegift og stråling som etterbehandling. De sa at hun var helt nødt til å gjennomføre dette programmet om hun ville unngå å få kreft igjen senere. Men hun hadde allerede bestemt seg og sto på sitt, til deres store oppgitthet og nærmest fordømmelse. De la et massivt press på henne og truet henne faktisk, men hun lot seg ikke påvirke.

I stedet tok hun imot øvelsene fra Paramananda og utførte disse veldig samvittighetsfullt hver eneste morgen og kveld. Da hun kom på sykehuset til kontroll etter en måned og legene allerede på forhånd følte seg helt sikre på at hun nå var full av kreft igjen, fant de til sin store overraskelse og forundring ingen nye kreftceller. Hennes tilstand var så god at de faktisk uttalte at hun ikke ville få slik kreft igjen. Like bra gikk det nok ikke for hennes romvenninne, som gjennomgikk nøyaktig den samme operasjonen samtidig, og som ikke hadde turt annet enn å følge legenes program. Hun døde dessverre etter bare tre måneder fra skadene ved behandlingen. Mora mi levde i tolv år etter det og fikk aldri kreft igjen.

«Fredsplataet» sett fra toppen av Tron. Man kan kjøre bil fra sentrum av Alvdal og helt opp på toppen av fjellet. Det er den nest høyeste bilveien i Nord-Europa. Foto: BP 2011.

1) Vi fulgte en fransk serie som var en ytterst enkel og minimalistisk teateroppsetting av Mahabharata i 6 episoder. Paramananda priset denne framstillingen veldig høyt og var imponert over hvor godt de hadde forstått innholdet, og over hvordan de bare hadde konsentrert seg om å få fram det helt essensielle. Ellers kunne han se på omtrent hva som helst, og hadde blant annet stor morro av å følge de fantastiske forviklingene i den engelske komiserien «Allo, Allo»!

2) I mitt liv som Sri Ananda Acharya fikk denne svakheten for sex virkelig store konsekvenser, som jeg i stor grad har måttet konfrontere også i dette livet som Bjørn Pettersen – jf. den velkjente farskapssaken med Sri Anandas farskap til Agnes-Cecilie Selboe og min befatning med den fra ca. 1980 til 2004. Preget som jeg var, av Einar Beer og notatene etter de to engelske damene, Samvida og Miss Edwards, gjennom nesten hele 1980-tallet, da konflikten med Agnes-Cecilie Selboe stormet som verst, kunne jeg ikke godta at hun skulle være datter av Sri Ananda, slik hun selv hadde en domsavsigelse på og som de fleste av bygdefolket tok for gitt. Siden Agnes fremviste en natur og interesse som var omtrent det diametralt motsatte av alt det Sri Ananda stod for, var det umulig for meg å akseptere henne som hans datter, ikke minst fordi jeg visste at omstendighetene rundt hennes tilblivelse var resultatet av en stor konspirasjon mot Sri Ananda, jf. kapitlet «Den store spiritistkonspirasjonen» (side 187) i min biografi om ham: Bjørn Pettersen: *Baral – Vismannen på Tronfjell. Swami Sri Ananda Acharya. En biografi og antologi*. Tronfjell Fredsuniversitet 2018.

Ingen visste imidlertid nøyaktig hvordan det hadde gått til at Agnes' mor, Edith Selboe, var blitt gravid med Agnes, tilsynelatende selv ikke Sri Ananda. Men dette kunne Paramananda fortelle meg. Han sa ved et par anledninger, da emnet tilfeldigvis kom opp og hvor flere var samlet her i Norge, at Agnes hadde blitt til ved en feilslått tantrisk øvelse, hvor Edith og flere andre kvinner hadde deltatt sammen med Sri Ananda. Men bare til meg forklarte han hvordan det egentlig hadde gått til. Siden det var en tantrisk øvelse, og spesielt på den tiden og at det foregikk her i Norge, ble dette holdt strengt hemmelig, og ingen av deltakerne verken snakket eller skrev noe om det i ettertid. I omtrent alle tantriske øvelser som inkluderer samleie mellom kvinne og mann, skal mannen som et generelt prinsipp ikke ejakulere, men holde sin sæd tilbake. Men i denne spesielle øvelsen, sa Paramananda, var det tillatt med sædutløsning fra mannen. Siden Sri Ananda ikke på noen måte hadde noe ønske om å bli far, hadde han på forhånd omhyggelig forhørt seg med samtlige av de kvinnelige deltakerne om hvilken dag i deres menstruelle syklus de var på den aktuelle dagen, for å forsikre seg om at det var innenfor deres sikre periode, hvor graviditet ikke kunne finne sted. Og det var nettopp der at Edith bevisst løy til ham – til sin egen guru – for hun var i sin fruktbare periode med eggløsning. Så det er ingen tvil om at Sri Ananda ble lurt og bevisst utsatt for et komplott. Samtidig som det heller ikke kan være noen tvil om at Agnes var hans biologiske datter. Siden Sri Ananda ikke kunne tro at Edith ville lyve til ham, og siden hun etter sigende også fikk andre barn, både før og etter Agnes, med andre menn, oppsto uvissheten om farskapet fra deres side, slik det er beskrevet i det omtalte kapitlet ovenfor.

For ordens skyld må det nevnes at tantrisk *sadhana* eller seksuell sannhetssøken tradisjonelt er en fullt ut akseptert måte å søke sannheten på i India. Hvis det blir såkalt 'avslørt' at en sadhu eller sannnyasin eller munk av noe slag har hatt et seksuelt forhold til en kvinne, er dette helt innenfor hva som tradisjonelt er akseptert, så lenge de impliserte har fulgt reglene for tantra og hensikten har vært å utøve tantrisk *sadhana*, og at ingen selvfølgelig er blitt utsatt for noe overgrep. Dette er slik den åndelige tradisjonen er. Men storsamfunnet har naturligvis alltid vanskeligheter med å forstå og derfor å akseptere disse forholdene.

Men Paramananda fikk meg etter hvert til å akseptere Agnes som datter av Sri Ananda, og på direkte forespørsel fra henne selv, innviet han henne også. Og hun og hennes mann deltok på det aller første livskunstkurs med Paramananda på Savalen i desember 1995. Men da jeg begynte å forandre min oppførsel overfor henne radikalt og ønsket å behandle henne veldig mildt, sa han at det ikke var noen grunn til å ta på henne med silkehansker: «Hun er en veldig uhederlig kvinne» («crooked woman»). Siden det tar ei hel bok å introdusere Swami Paramananda, og siden det på ingen måte er mulig å dokumentere det han har uttalt om saken eller hvordan han i det hele tatt kan vite om dette, var det aldri aktuelt for meg å nevne

noe som helst om dette i biografien min om Sri Ananda. Der var det bare viktig å få fram hvorfor den saken ble slik den ble, og hvorfor Sri Ananda aldri vedkjente seg et farskap, men forholdt seg taus om denne saken hele resten av livet sitt. Bare her nå, i denne selvbiografien hvor saken kommer i en naturlig sammenheng, er det mulig å skrive det aller siste kapitlet i denne farskapsaken.

På et tidspunkt spurte faktisk Agnes meg ansikt til ansikt om det var jeg som hadde vært Sri Ananda. Jeg forholdt meg helt taus, og hun fikk aldri noe svar fra meg om det, men det viser at hun tenkte på denne muligheten.

ORDLISTE (forenklet)

amrita – udødelighet; guddommelig nektar; 'ambrosia'.

ashram – åndelig senter eller samfunn hovedsakelig for *brahmacharis* og sannyasins.

baul – filosofi med mennesket i sentrum, fysisk, emosjonelt og åndelig; utøver av baul-filosofien; omvandrende, mystiske sannhetssøkere og musikere/sangere i Bengal.

baul sadhana – sadhana med partner av motsatt kjønn, hovedsakelig etter tantriske prinsipper. Se *baul*, *sadhana*, *tantra*.

bhairavi – kvinnelig tantriker og Kali-tilbeder.

brahmacharya – læretiden, eller den første av fire stadier i en hindus liv; selvdisiplin, spesielt i forhold til seksualitet.

Chaitanya – en av de største guddommelige inkarnasjonene og åndelige lærere i India, som levde i Bengal fra 1485 til 1533.

Durga Puja – stor bengalsk festival om høsten med tilbedelse av gudinnen Durga (en form av Kali).

guru – 'fra mørke til lys'; åndelig veileder som tar bort uvitenhet og bringer visdom.

Kali Puja – stor bengalsk festival der Kali tilbes og feires under nymånen i oktober/november.

Lakshmi Puja – festival under fullmånen i oktober hvor lykkens gudinne Lakshmi tilbes og feires.

nirvikalpa samadhi – den formen for *samadhi* som er uten noe objekt i sinnet og som ikke kan forklares, til forskjell fra *savikalpa* og andre former for *samadhi*; «motsatt *samadhi*», som er helt forskjellig fra alle andre former av *samadhi*. Etter fullstendig *nirvikalpa samadhi* er det ikke lenger noen årsak til gjenfødelse. Se *samadhi*.

pranam – respektfull hilsen, som finnes i flere former og variasjoner.

prema – guddommelig kjærlighet eller ekstatiske kjærlighet; den mest intense form for kjærlighet, som bare er mulig etter *nirvikalpa samadhi*. Se *nirvikalpa samadhi*.

purushottama yoga – den yoga som begynner etter *nirvikalpa samadhi* eller selvrealisering, som er å se det guddommelige eller Gud i alle levende vesener, i hele skapelsen og alt som eksisterer. Se *nirvikalpa samadhi*.

ras(a) – 'juice', 'essens', 'eliksir'; den mest intense og ekstatiske formen for nytelse i livet.

Rig-Veda – den eldste og originale av de fire vedaene i indisk sanskritlitteratur, som alle er forfattet av de syv opprinnelige rishiene gjennom *shruti* eller åpenbaring; 'rytmisk visdom' (*Rig* = vers eller rytme, og *Veda* = visdom), det sies at hymnene i vedaene oppsto fra *Brahmas* pust; det eldste kjente dokument på et indo-europeisk tungemål. Se *veda*.

rishi – 'seer'; selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) 'de syv (opprinnelige) rishiene' har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødelse) for å utføre denne oppgaven.

sadhana – 'som leder rett mot målet'; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

sahaja manusha – naturlig menneske, med rett identitet og uten noen forvirring.

samadhi – 'forening' ('sette sammen' eller 'bringe til harmoni'); fullstendig absorpsjon i meditasjon; det åttende og siste trinnet i klassisk yoga. Se *nirvikalpa samadhi*.

samkalpa – beslutning.

sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær, gjerne med *swami*-tittel og *ananda*-endelse i navnet, som har forsakert personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling.

Shankaracharya – den mest berømte av alle indiske filosofer; levde i første halvdel av det 8. århundre e.Kr. og befestet doktrinen om *advaita vedanta*.

siddhi – 'perfeksjon'; fullstendig oppnåelse av en ting, vanligvis brukt som benevnelse i forhold til suksess i yoga; «overnaturlig kraft» eller evne.

shishya – disippel (eller utvalgt disippel).

tantra – 'frigjørelse gjennom tiltrekning'; åndelig system og metode som helt ut aksepterer mennesket akkurat som det er, og som tilbyr åndelig utvikling fra menneskets mest grunnleggende nivå, som er dets seksualitet.

veda – 'kunnskap' eller 'guddommelig visdom'; hinduenes eldste skrifter som består av fire bøker – *Rig-Veda*, *Sama-Veda*, *Yajur-Veda* og *Atharva-Veda* – som alle er skrevet på sanskrit, og har dannet basis for all senere litteratur i India; overlevert etter tradisjonen muntlig gjennom resitasjon ved melodi og rytme, og først veldig sent i forhistorisk tid nedskrevet, dvs. redusert til tekst. Se *Rig-Veda*, *vedanta*.

vedanta – 'der hvor visdommen slutter'; den filosofiske delen av vedaene, som er selve essensen av vedaene og av indisk tenkning, som behandler undersøkelsen av den absolutte værens natur; det siste av de seks viktigste filosofiske systemene i indisk filosofi.

yoga – 'forening'; åndelig vitenskap som forener det individuelle med det universelle i mennesket; det andre av de seks viktigste filosofiske systemene i indisk filosofi, etablert av Rishi Patanjali og kalles «Klassisk Yoga» eller *asthanga yoga*, som har åtte trinn – *yama*, *niyama*, *asana*, *pranayama*, *pratyahara*, *dharana*, *dhyana*, *samadhi*.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.